

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **X. T. D.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167862-25/ČJ-2018-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 24. 9. 2018 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167862-25/ČJ-2018-040022, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 23. 8. 2018 v 08:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala existencí vážné újmy hrozící žalobci, ačkoliv žalobce hodlal na území Německa požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce připomněl, že podmínkami, které musejí být v případě rozhodnutí o zajištění cizince splněny, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce trval na tom, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s obavou žalobce z hrozící závažné újmy. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. Žalobce zdůraznil, že i přes jeho snahu požádat v Německu o azyl, se žalovaná s existencí vážné újmy nevypořádala a nelze tak vyloučit, že za snahou žalobce o podání žádosti o mezinárodní ochranu nemohou stát azylově relevantní důvody.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že cílem cesty žalobce bylo Německo, kde chtěl nelegálně pracovat. Cestu měl zprostředkovanou přes placené převaděče, přičemž německé hranice překročil v úkrytu dodávkového vozidla. V rámci readmisní dohody byl žalobce vrácen na území České republiky. Dále žalovaná uvedla, že žalobce v Německu vystupoval jako T. L. P., narozený „X“. Svou pravou totožnost uvedl až před českými správními orgány po objasnění, že jeho totožnost bude ověřovaná prostřednictvím zastupitelského úřadu ve Vietnamu. Žalovaná rozporovala, že se možnými překážkami vycestování žalobce nezabývala, neboť si vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, a dále vycházela ze samotné výpovědi žalobce, který uvedl, že se chce vrátit do Vietnamu a o politiku se nezajímá. Žalovaná trvala na tom, že cílem cesty žalobce byl jeho ekonomický prospěch, nikoliv obava o jeho osobu. Žalovaná poukázala na skutečnost, že po podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na území České republiky, vzal žalobce tuto žádost zpět.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 23. 8. 2018 bylo zjištěno, že žalobce byl v rámci readmisní dohody převzat v místě komunikačního centra Petrovice – Bahratal hlídkou Policie České republiky od orgánů BPolí – SRN. Žalobce byl podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. Dle pracovního překladu překročil žalobce státní hranici s Německem dne 21. 8. 2018, v 20:30 hodin, ve vozidle Citroen Jumpy, slovenské registrační značky „X“. Žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 23. 8. 2018 v 08:00 hod., neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobýval.
7. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167862-12/ČJ-2018-040022, vyplývá, že dne 21. 8. 2018, v 20:30 hodin, byl žalobce podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. V rámci readmisní dohody byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky od německých orgánů. Správním orgánem bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 21. 8. 2018 před 20:30 hodinou, tj. před vstupem na území Německa, na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
8. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa, kde chtěl 3 až 4 roky pracovat, a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval z Vietnamu dodávkami či vozy se zakrytými okny mimo jiné přes území České republiky. Za cestu měl zaplatit 5 000 dolarů. V Německu byl žalobce zadržen, vyslechnut jako T. L. P., narozený ..., a vrácen zpět na území České republiky. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje, z Vietnamu však vycestoval s cestovním dokladem a platným vízem, avšak nevěděl, která země mu ho udělila. Pas a 1 000 dolarů mu sebrali. Nemá v úmyslu požádat v České republice o azyl, ale v Německu by o něj požádal. Po svém propuštění na svobodu by šel do Německa za prací. Nebyl mu znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do země původu, ani mu nebyla známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. Na otázku, jaká je ve Vietnamu politická situace odpověděl, že neví, neboť o politiku se nezajímá. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či zaplatil návrat do Vietnamu, ani zde nikoho nezná. Dále uvedl, že nyní, když ho chytily,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se chce vrátit domů za svou rodinou. Požádal Českou republiku, aby mu zaplatila letenku zpět do Vietnamu.

9. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Žalobce byl s tímto stanoviskem dne 24. 8. 2018 seznámen.
10. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-181/LE-LE05-LE27-PS-2018, Ev. č. „X“, bylo zjištěno, že žalobce dne 26. 8. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byl ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do dne 14. 12. 2018. Dne 11. 9. 2018 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sdělil žalované, že žalobce vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět a řízení bylo zastaveno.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
  - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
  - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
  - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vyhodnocení existence vážné újmy.
17. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018. Z uvedené listiny vyplynulo, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl 3 až 4 roky nelegálně pracovat. Neměl v úmyslu požádat v České republice o azyl. Zároveň však uvedl, že v Německu by o něj požádal. Po svém propuštění na svobodu by šel do Německa za práci. Žádné obavy o svůj život v případě návratu do země původu neměl. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. V závazném stanovisku bylo výslovně uvedeno, že vycestování žalobce zpět do Vietnamu je možné. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole německou hlídkou žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v schengenském prostoru, a proto byl německou hlídkou zajištěn, přičemž při podání vysvětlení úmyslně uvedl nesprávnou totožnost. Na základě readmisní dohody byl žalobce předán českým správními orgány a byl s ním sepsán protokol o podání vysvětlení, kde uvedl svou pravou totožnost. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila, že nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť v protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice nikoho nezná, nemá na jejím území žádný majetek ani jiné ekonomické poměry. K České republice jej neváží žádné společenské a kulturní vazby. Ve Vietnamu žije celá jeho rodina (rodiče, manželka a děti) a na cestu do Vietnamu nemá dostatek finančních prostředků. Žalovaná dovodila, že jeho snahou je pobývat na území Schengenského prostoru, neboť, jak uvedl, jeho cílem je Německo, po svém propuštění by šel do Německa a snažil se správní orgány zmást uvedením nesprávné totožnosti. Žalobce tedy vyjádřil úmysl, neopustit území Schengenského prostoru, zároveň na území České republiky nemá nikoho, u něž by si mohl zajistit ubytování nebo kdo by za něho mohl složit finanční záruku, a na zajištění ubytování a složení finanční záruky z vlastních prostředků nemá dostatek financí. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření.
18. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
19. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

20. V daném případě žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce sice uvedl, že v Německu by o azyl požádal, avšak nezminil se o žádných konkrétních hrozbách, které by mu v zemi původu hrozily. Naopak uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky ve vycestování zpět do země původu. Cílovou zemí žalobce bylo Německo, a i po svém propuštění by jeho kroky směřovaly do Německa. Účelem jeho cesty bylo v Německu 3 až 4 roky pracovat. Jiné než ekonomické důvody pro opuštění země původu neuváděl. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34 (dostupný na www.nssoud.cz), na který odkazoval žalobce, se tak na daný případ nevztahuje, neboť žalobce od počátku uváděl, že ze země původu odešel z ekonomických důvodů. Ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005-63, dostupný na www.nssoud.cz), a proto žalovaná nepochybila, když je za možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince nepovažovala. Nelze přehlédnout, že žalobce v České republice následně požádal o mezinárodní ochranu, avšak svou žádost vzal zpět. Je nelogické, že by osoba, které by v zemi původu hrozilo jakékoliv nebezpečí, vzala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Tvzení žalobce o obavách, pro které chtěl požádat o mezinárodní ochranu v Německu, je tak do jisté míry relativizováno.
21. Je pravdou, že žalovaná se překážce vycestování žalobce z možných azylových důvodů věnovala pouze obecným způsobem. Nicméně soud argumentaci žalobce, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, přijmout bez dalšího nemohl, neboť nešlo přehlédnout rozpor mezi skutečnostmi tvrzenými žalobcem v řízení před soudem a v samotném protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce totiž uvedl, že jeho cílem bylo dostat se do Německa, kde chtěl 3 až 4 roky pracovat, což samo o sobě důvod znemožňující vycestování nezakládá. Za podstatnou v tomto směru soud považuje skutečnost, že žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu při návratu do země původu hrozila jakákoliv újma či že by byl v zemi původu pronásledován. Dále nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce se o politiku nezajímá. Ani potenciálně se tak proto nejedná o překážky bránící zajištění žalobce či o překážky realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Navíc žalobce svou obavu ani nekonkretizoval.
22. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že se žalovaná důvody, pro které chtěl v Německu požádat o mezinárodní ochranu, nezabývala, pak soud konstatuje, že žalovaná se jimi zabývala v dostatečném rozsahu vzhledem k obecnému tvrzení žalobce, který před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018 pouze uvedl, že v České republice o azyl požádat nechce, ale v Německu by o něj požádal. Po celou dobu správního řízení opakoval, že důvodem pro jeho vycestování byly ekonomické důvody (vycestoval za prací). Žalobce tedy ani sám netvrdil, že se obává o svůj život, uvěznění či mučení v případě návratu do země původu. Je tedy možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o pobytu cizinců. Žalovaná se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabývala v dostatečné míře a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, legitimně dospěla k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění v případě žalobce, a tedy že správní vyhoštění je reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť podle tvrzení žalobce mu byl odcizen. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem správního orgánu ztotožnil i soud.

23. Soud dále konstatuje, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, jeho cílem je i přes jeho zadržení českými policejními orgány nadále se dostat do Německa, uváděl svou nepravou totožnost, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění.
24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
25. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
26. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 78 A 22/2018-19. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)